

EROI AI ZILELOR NOASTRE

Sint oameni noi ieșiți din sinul minunatului nostru popor muncitor. Inainte vreme trăiau și munceau neștiuți, robind pentru huzurul fabricanților și moșierilor. Răsplată le era mizeria și silniciile de tot felul. Azi, ei știu că muncesc pentru ei, pentru o viață de belșug și de tihnă. Munca nu mai este o povară umilitoare. Ea este un lucru de cinste și de eroism. Și iată că munca aceasta își ridică neîncetat eroii săi. Sint cei care fac într-un an cit în zece, ca uriașii din povești. Ei nu sint însă uriași, ci oameni obișnuiți care muncesc și trăiesc alături de noi. Printre aceștia sint bine cunoscuți strungarul C. Vasilache de la uzinele „Gh. Gheorghiu-Dej“ din Tirgoviste (stînga) și maistrul crescător de vite Constantin Adochiței de la G.A.S. Coțușca, regiunea Suceava (dreapta). Amindoi au primit cea mai înaltă răsplătire: titlul de „Erou al Muncii Socialiste“. C. Vasilache lucrează azi în contul anului 1998. Pe calendarul muncii lui, anul 2000 este foarte aproape!

La rindul lui, luptînd cu timpul și birîindu-l, C. Adochiței și-a îndeplinit cu 6 luni mai devreme planul cincinal.

**CONSTRUCTORII
Combinelor rominești**

✓ Din dorința vie de a da patriei o nouă mașină, aidoma celor care lucrează azi pe întinsele lanuri ale Țării Sovietice, colectivul uzinelor „Tudor Vladimirescu“ și-a luat o sarcină de cinste: realizarea pînă la 23 August a celei dintîi combine rominești.

Această sarcină de cinste a fost încredințată unor oameni înimoși, cu miini sigure, cu multă experiență, în fruntea cărora se găsesse comunistul Bălțoi Dumitru, tehnicianul Chivu Sava, Ianculovici Alfred, Țuglea Ilie și alții. Problema pusă în fața acestui colectiv era ca să creeze o combină completă, care să lucreze cu aceeași ușurință și în cîmpie și în regiunile deluroase, într-un cuvînt o combină modernă, ușoară și rapidă.

Bucurîndu-se din plin de ajutorul prețios al experienței și literaturii de specialitate sovietice, colectivul a putut obține rezultate din ce în ce mai bune.

— Vom realiza angajamentul înainte de termen — s-a angajat în numele tovarășilor săi comunistul D. Bălțoi. Vrem ca încă la începutul lunii viitoare să și experimentăm combina noastră pe lanuri.

TUDOR ARGHEZI**SECEARA**

*Parcă-ar fi căzut din cer
Luna nouă-ntr-o livadă
Și i-au pus un lemn miner,
Ca să fie bine-n coadă.*

*Și cum umblă în răspăr
Prin griu zvell ca păpurișul,
Pare luna-ntr-adevăr
Că-și începe secerișul.*

*Luna seceră și taie,
Cinge snopii pe mijloc
Și din snopii clădește claie,
Cite cinci, din loc în loc.*

*Pe cînd Craiul-rou, din cer,
Mai tîrziu s-a bucurat,
Surioara lui de fier
Argintiu, cum a lucrat.*

**Intrajutorare
LA SECERIS**

Voicu Cirjan a ajuns dis-de-dimineață la lanul cu orz. Alături de el e și vecinul, Ion Osiceanu, împreună cu nevasta. Vecinii se ajută între ei ori de cîte ori este mai mult zor. Mare le fu însă mirarea văzînd că de data aceasta nu veniseră ei primii. Ion N. Sima le-o luase înainte.

...Soarele se ridică încet, încet pe cerul limpede, iar hoștele unduiesc în adierea vîntului. Căldura s-a întetit. Cîmpul însă s-a înțesat de oameni cari nu se tem de arșița soarelui.

În aceste zile călduroase de vară, bătălia muncitorilor agricole este în toi. Toate trebuie făcute repede, bine și la timp: prășitul porumbului, stropitul viilor, cositul finului și mai cu seamă — secerișul. De aceea, țărani muncitori din comuna Potcoava, raionul Slalina, se ajută între ei.

După amiază Voicu Cirjan a terminat de secerat pogonul său. Acum, împreună cu lovarășii săi de ajutor cară snopii în capul locului, îi așează în clăi și pune plugul în brazdă. Dezmiriștește și în arătura proaspătă seamănă porumb furajer. Ion N. Sima, Radu Cirjan și Marin N. Sima n-au terminat încă de secerat, însă abia așteaptă să dezmiriștească și ei, știînd că vor obține astfel spor de recoltă.

Peste cîmp, în locul lanurilor de orz se ridică în șiruri clăile. Lanurile aurii se prefac în snopii grei, bogați în rod. Și din cînd în cînd răsună în văzduh, cîntece vesele de seceriș.

PE ARIA DIN CLEJANI

La Clejani, raionul Crevedia, treieriișul rapiței și apoi al orzului a început acum cîteva zile. Iată în fotografie aria de treier a comunei. În stînga, îl vedem pe țaranul muncitor Ion I. Tănase, care a treierat orzul primul și tot primul și-a predat cota. El poartă cu mîndrie chitanța Nr. 1.

Pe ulițele satului e liniște. Colectiviștii și țărani muncitori din Baica lucrează pe câmpul învăluit de soarele dogoritor. Odată cu înserarea însă, oamenii se adună pe uliți, stau de vorbă, primesc scrisorile și ziarele de la factorul poștal. De cităva vreme în viața obișnuită a satului s-a ivit un lucru nou. Pe ulița mare a fost pusă o lădiță pe care scrie: „Cutia de scrisori a brigăzii artistice de agitație”. În sat a luat ființă o asemenea brigadă. Ea a fost totdeauna nelipsită în lupta pentru o recoltă bogată. Brigada e formată din colectiviști și țărani muncitori, oameni vrednici, mereu în fruntea satului. E știut doar că nu poți arăta lipsurile altora și nu poți lupta împotriva delăsării, când tu însuși ești un delăsător. De asemeni, nimeni nu se bucură când este

treabă atunci când cei criticați nu se clintesc.

Așa s-au petrecut lucrurile când brigada a criticat faptul că grămezile de pietriș aduse pe marginea drumului nu au

fost multă vreme împrăștiate. Dacă au văzut că nimeni nu ia vreo măsură, cei 15 membri ai brigăzii au pornit singuri să împrăștie pietrișul. Văzindu-l, oamenii au pus în curind cu toții mîna pe lăpș. Și o treabă tărăgănată săptămîni în șir a fost mintuită în câteva ore. De atunci criticile brigăzii au fost primite cu mai multă atenție.

Construcția magazinului universal din Surduc s-a tărăgănat de asemeni multă vreme, ceea ce n-a scăpat brigăzii de agitație a căminului cultural de aici. Statul popular raional n-a trecut cu vederea critica adusă și a comunicat brigăzii ce măsuri s-au luat. Dealtfel, brigada are și un catastif în care înseamnă toate aceste lucruri.

lăudat de un chiulangiu. Și nu rareori îl vezi pe flăcăii din brigadă punind mîna la

În raionul Jibou brigăzile de agitație au avut de curind concurs. Cu acest prilej s-a văzut cit de bogată și interesantă este activitatea acestor brigăzi. Brigada din comuna Dragu sprijină teineinic tînăra întovărășire agricolă de aici. La unul din spectacole, brigada a închinat o poezie țaranului muncitor Mitrea Traian care s-a înscris, cu tot pămîntul pe care-l avea, în întovărășire. Mitrea a socotit poezia aceasta, care vorbea despre însuși viața lui, o cinstire deosebită care i se aduce și a mărturisit celor din jur: „Avea mea agonisită după mulți ani de muncă erau bucăți de pămînt împrăștiate pe toate hotarele. Pentru asta, nici nu m-am putut ajunge vreodată”. El a arătat cum a apucat apoi drumul spre întovărășire.

La citeva zile după această împlinire s-au mai înscris citeva țărani muncitori în întovărășire.

Brigăzile de agitație din Jibou luptă împotriva superstițiilor, demască uneltirile elementelor chiaburești, arată oamenilor calea spre muncă colectivă.

În comuna Surduc, brigada de agitație a povestit cu haz cum unii dintre săteni, cărora li se îmbolnăviseră vitele, în loc să ceară sfatul zootehnicianului, s-au dus la „moașa Michișoia”. Vrăjitoarea a cerut credulilor o cămașă pentru alungarea ciumei. Colectivul brigăzii, a cîntat un cîntec cu tîlc „Balada ciumii” în care a dat la iveală lipsa de temei a superstițiilor.

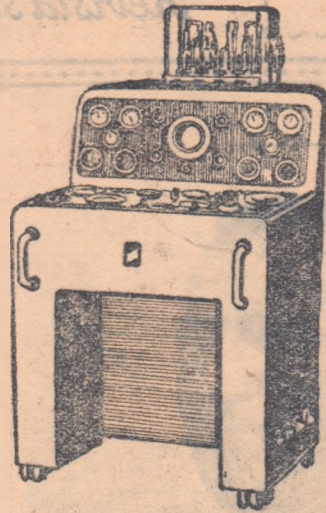
Gospodăria colectivă din Călacea are și ea brigada ei artistică. În programul său, brigada a demascat pe chiaburul Pop Crăciun, care descoperise, chipurile, un soi de porumb ce se seamănă după 20 mai și se coace prin decembrie.

Brigăzile artistice de agitație înveselește oamenii în fapt de seară. Ele fac cu acest prilej cunoscute prin cîntece, snoave, ghicitori, atîtea fapte bune, dezvăluie și îndreaptă neajunsurile, înarmează pe țărani muncitori pentru o muncă tot mai spornică.

V. Singoreanu
corespondent

INIMA ARTIFICIALA

Pină nu de mult operațiile la inimă nu erau de închipuit. Acest lucru este azi cu puțință. Învățații din Republica

Democrată Germană au inventat un aparat denumit inimă artificială, care asigură circulația sîngelui, înlocuind astfel inima în timpul operației. Aceasta îngăduie chirurgului să lucreze nestingherit. Aparatul — inimă artificială — are un dispozitiv cu care se pot asculta bătăile inimii în timpul operației, arătînd totodată în fiecare moment starea în care se află cel de pe masa de operație. Cu acest aparat s-au făcut pină în prezent experiențe pe animale și s-au obținut rezultate foarte bune. Aceasta arată că aparatul va putea fi folosit în scurtă vreme și în operațiile de inimă la oameni.

POVESTEA GLOBULELOR ROȘII

Sîngele corpului omenească se compune dintr-o soluție apoasă (plasma) în care plutesc globulele albe și globulele roșii (care dau și culoarea sîngelui). Globulele roșii au un rol însemnat. Ele iau oxigenul (necesar vieții) din aerul care pătrunde în plămîni și-l duc spre cele mai îndepărtate locuri ale organismului făcînd astfel primenirea acestora cu aer proaspăt. Globulele roșii n-au o viață prea lungă. Ele trăiesc în medie 20—30 zile. Organismul omenească naște însă neîncetat alte globule roșii, care iau locul celor distruse. Globulele roșii sînt atît de mici încît nu se pot vedea cu ochiul liber. Ceea ce este cu adevărat interesant este numărul lor. Într-o picătură de sînge cît gămălia unui ac sînt aproape 5 milioane globule roșii. Dar în tot sîngele unui om? Socoteala nu-i de loc ușoară, dar oamenii au făcut-o. Dacă pui una

lingă altă globulele roșii din sîngele unui singur om, ca peți un șirag cu care poți înfășura pămîntul de 3-4 ori.

Să cunoaștem legile statului nostru

Impozitele gospodăriilor colective, întovărășirilor și asociațiilor de cultivatori

Tovarășii NICULAE RADU președinte, ION PETRE și CONSTANTIN DUMITRU, membri ai gospodăriei agricole colective „9 Mai” din comuna Corbeanca, regiunea București, ne-au cerut citeva tîmuri asupra felului cum vor fi impuse gospodăriile agricole colective, întovărășirile agricole și asociațiile de cultivatori pe anul 1955.

Dăm mai jos răspunsul cerut.

☆☆☆

Anul acesta — așa după cum se arată în Decretul Nr. 212 publicat la începutul lunii iunie a.c., în Buletinul Oficial al Marii Adunări Naționale a R.P.R. — gospodăriile agricole colective, întovărășirile agricole și asociațiile de cultivatori vor fi impuse nu după venituri, ci doar pe terenurile productive. La stabilirea impozitului se are în vedere doar categoria terenului, indiferent de felul culturilor semănate și de recolta obținută. În acest scop s-au fixat cinci grupe, după rodnicia pămîntului. Fiecare raion va fi încadrat într-unul din cele cinci grupe stabilite. Așa, de pildă, impozitul la hectar pentru o gospodărie agricolă colectivă poate fi de la 40-60 lei într-un raion din grupa 1-a și de la 24-36 lei într-un raion din grupa 5-a.

Terenurile ocupate de construcții, cele folosite drept curți sau alte terenuri asemănătoare acestora, nu sînt supuse impozitului. De asemeni, nu se pun impozite pe veniturile obținute din creșterea animalelor, a viermilor de mătase, a stupilor de albine și din vânzarea produselor întreprinderilor anexe.

Gospodăriile agricole colective vor fi impuse abia în al 4-lea an de la înființare și

atunci cu un impozit redus la jumătate. De asemeni, se reduce și impozitul stabilit pe numele întovărășirilor agricole și al asociațiilor de cultivatori cu acea parte de impozit ce revine acelor membri ai întovărășirii și asociației care sînt scutiți complet de impozit. După cum se arată în decret, membrii întovărășirilor agricole și asociațiilor care au în total — împreună cu ceilalți membri ai gospodăriei individuale din care fac parte — pină la un hectar și un număr de animale care nu depășește numărul de animale prevăzut de statutul model al gospodăriei colective pentru gospodăriile personale ale colectiviștilor, nu plătesc impozit. Așa, de pildă, dacă o întovărășire agricolă sau o asociație are 5 membri care intră în categoria țaranilor scutiți de impozite, întovărășirea agricolă sau asociația la rîndul ei va fi scutită de a plăti impozit pe terenurile aduse de aceștia.

Toate aceste măsuri stabilite prin recentul decret, precum și celelalte măsuri luate de partidul și guvernul nostru, vor contribui la sporirea producției agricole, la mărirea numărului de animale, la dezvoltarea și întărirea gospodăriilor colective, întovărășirilor agricole și asociațiilor de cultivatori, la înființarea de noi gospodării colective, întovărășiri agricole și asociații de cultivatori.

ALBINA

Pagina 2-a

Vitrina cu cărți

„La noi în Anatolia”, este lucrarea scrisă de tînărul scriitor turc Mahmud Ma-

ka și apărută de curind în Editura de Stat pentru Lite-

ratură și Artă. Autorul dezvăluie aici cu multă iscusință zbuciumul și lupta maselor țărănimii din Turcia împotriva foamei și a întinericului neștiinței în care sînt ținute de către exploatare.

În editura „Cartea Rusă” a apărut o nouă carte: „Prohor al șaptesprezecelea și alții”. Ea cuprinde cinci povestiri, în care autorul, G. Troepolski înfierează fără cruțare pe Nikiška palavragiul, pe Griška hrăpărețul, care nu se sfiește să ciupească din avutul obștesc, pe necinstitul Prohor și pe protectorul acestuia, pe chiulangii Nikiška și Ignat. Vorbînd despre astfel de oameni și măravuri, autorul reușește să arate nu numai metehnele eroilor săi, ci și modul de îndreptare al acestora cu ajutorul colectivului.

Adunați semințele de dunde albe

La noi în țară singura hrană a viermilor de mătase sînt frunzele de duzi. De aceea, pentru creșterea viermilor de mătase e nevoie de mulți duzi. Ca să sporim plantațiile de duzi, ne trebuie sămînță bună. Aceasta se poate obține numai de la pomii care au cel puțin 10 ani.

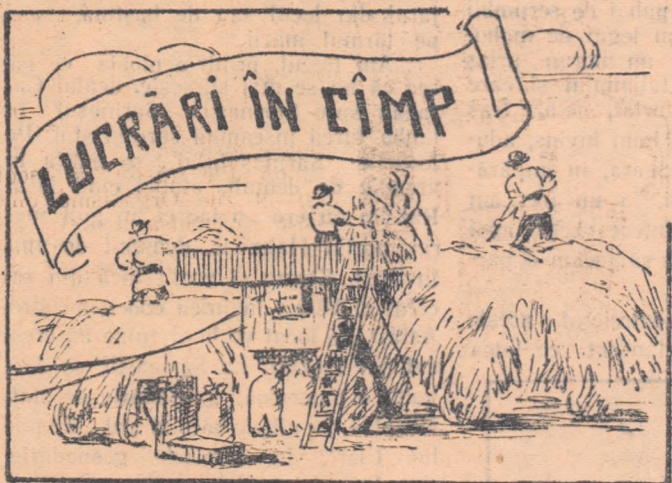
Cum putem stringe semințele de duzi? Cînd dunde încep să cadă singure, întindem sub pom rogojini, prelate, pături și-l scuturăm ușor. Curățim apoi semințele de partea cîrnoasă a fructului. Ca să nu scadă puterea lor de încolțire, fructele adunate trebuie în

aceeași zi frecate ușor printr-o sită fără să strivim semințele. După aceea le punem într-un vas adînc (butoi) cu apă și le spălăm bine. Semințele seci și miezul dudelor se ridică la suprafață și se înlătură lesne odată cu apa. Semințele bune și miezul care au mai rămas, cad la fund. Le scoatem din vas (sau butoi) le frecăm din nou pe sită și le spălăm în apă, pină ce nu mai rămîne de loc miez pe semințe. Dacă nu sînt îndeajuns de bine spălate sau sînt murdare de praf, semințele se strică și pierd puterea lor de încolțire. Spălarea trebuie făcută imediat după cules.

După spălare întindem semințele într-un strat subțire de o jumătate de centimetru și le punem la uscat la umbră. Ele se usucă cel mai bine pe o pinză întinsă pe o ramă. La 2—3 ore umblăm cu mîna prin ele, pentru a le întoarce. Semințele sînt îndeajuns de uscate atunci cînd nu mai rămîn lipite ghem. Pină la predare, le ținem tot întinse într-un strat de 2—3 degete.

Statul cumpără — prin punctele agricole, secțiile agricole ale sfaturilor populare raionale sau direcțiile agricole regionale — semințele de dunde albe plătiind 34 lei pe un kilogram.

ALBINA Calendar agricol IULIE 1955

Lucrările de întreținere a culturilor agricole în cîmp se continuă cu prașila a treia și a patra la porumb, floarea soarelui, bumbac, sfeclă, pepeni, etc. Acum se cosesc fînțele naturale.

În luna aceasta se fac recoltările la rapiță, mazăre, la cerealele de toamnă și de primăvară. Imediat după secerat, snopii se string în clăi care se așează în rinduri drepte putînd astfel să executăm fără întîrziere dezmiriștitul. Această operațiune se execută cu poldiscurile sau cu piugul la adîncimea de 5-7 cm., astfel ca să îngropăm semințele scuturate pe teren, să distrugem bu-

ruenile crescute și să afinăm solul la suprafață.

În regiunile umede, după recoltarea acestor culturi e bine să însămînțăm terenul cu plante furajere (porumb, dughie, etc.). După aceasta începe treieriișul.

Se amenajează din timp

ariiile, care nu trebuie să fie apropiate de sat sau șosele, ci cît mai aproape de terenul de pe care s-a recoltat și să aibă apă în apropiere.

Se execută polenizarea suplimentară artificială la floarea soarelui și la porumb, iar la bumbac se face ciupitul plantelor. Spre sfîrșitul lunii se execută și cîrnișul bumbacului după care se începe recoltarea primelor capsule coapte, pe calitatea. Tot acum se începe recoltarea tutunului, tot pe calități. Pe terenurile dezmiriștite, unde au crescut buruieni multe se începe executarea arăturii adînci.

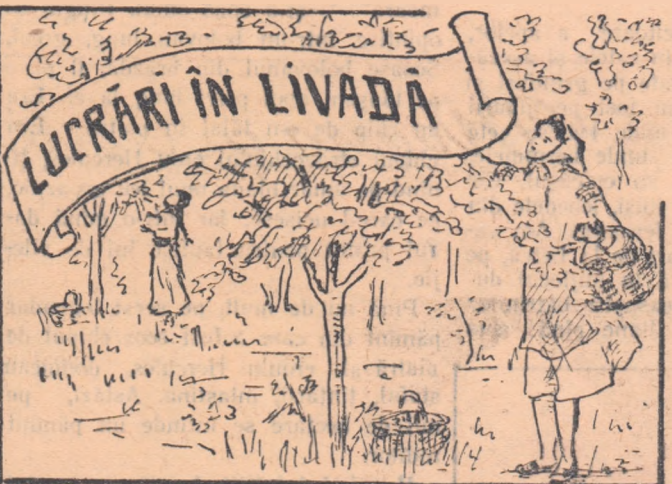

La începutul lunii se continuă plantarea de vară a cartofilor ce aparțin soiurilor timpurii. După plantare terenul se nivelează cu o grapă ușoară pentru a împiedica pierderea apei din sol. Cartofii plantați în cultură irigată se udă în fiecare săptămînă. De asemenea, cartofii se prășesc cu prășitorile sau cu sapa de mină, ori de cîte ori pămîntul prinde scoarță. Se recomandă — mai ales în regiunile secetoase — mulcirea terenului (adică acoperirea pămîntului cu paie tocate, rumeguș, bălegar).

La celelalte legume se execută mai departe lucrări de întreținere prin: prașile, aplicarea îngrășămintelor suplimentare, pliviri, etc.

Paralel cu îngrijirile ce se dau culturilor de legume mai tîrzii, acum se recoltează castraveții, fasolea verde, roșiile, ardeiul, ceapa, usturoiul și multe alte legume. Din aceste legume multe se prelucreză imediat, după ce se culeg. Ceapa și usturoiul se împletesc în funii și se păstrează în locuri aerisite pentru iarnă. Totodată se recoltează cartofii timpurii.

După recoltarea acestor legume timpurii, terenul se ară și se pregătește pentru a fi însămînțat cu alte legume pentru toamnă ca ridichi, spanac, salată, usturoi verde de consumat, etc.

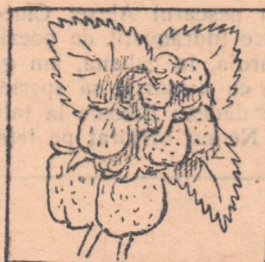

În livadă, ca și în pepiniere, se continuă prașilele ori de cîte ori pămîntul prinde scoarță sau apar buruieni. De asemeni, se continuă, la fiecare 2 săptămîni, stropitul pomilor împotriva dăunătorilor și bolilor.

La pomii pe rod se dau îngrășăminte chimice suplimentare, cu fosfor și potasiu, îngrășăminte ce ajută la transformarea mugurilor vegetativi în muguri floriferi și la obținerea fructelor mari, multe și gustoase. Pomii plantați în primăvară, dacă încep să aibă semne de us-

căciune, vor fi udați imediat, cu cîte 3-4 găleți de apă de fiecare pom.

În pepiniere, puiștii care trebuie altoiți se vor uda bine, cu cîteva zile înainte de acea-

stă lucrare și se vor înlătura ramurile de pe tulpină pe o porțiune de un lat de palmă de la pămînt, pentru ca să se poată altoi cu ușurință.

Altoirea pomilor începe în a doua jumătate a lunii iulie. Pe la sfîrșitul lunii se face tăierea cepilor (a cioturilor rămase de la portaltoi) la pomii altoiți de acum un an și tăierea la inel (tăierea de la bază) a ramurilor de îngroșare la pomii de doi ani.

Se recoltează căpșunile, vișinile, coacăzele, agrișele, smeura, merele și perele vâratice, precum și alte fructe.

În viile pe rod și în plantațiile de portaltoi se continuă executarea prașilelor. În plantațiile de portaltoi se face legatul și copilitul lăstarilor. În plantațiile noi se efectuează îngrijirile necesare ca și pînă acum (prașit, stropit) și se înlocuiesc golurile cu vițe din ghiavece. De asemeni, aici se execută legatul lăstarilor de picheți și plivitul lăstarilor de portaltoi.

În vii și mai cu seamă în cele pe rod se continuă stropirile cu zeamă bordelază, pentru a preîntîmpina infecția cu mană. Soluțiile de astă-

dată trebuie să fie mai concentrate decît la primele stropiri. Acolo unde a apărut făinarea (oidiumul) se recomandă ca strugurii să fie prăfuiți cu pucioasă. De asemeni, viile se stropesc și cu verde de Paris contra moliei (larva de Eudemis).

În viile pe rod se face al treilea legat al lăstarilor. Altit în pepiniere cît și în viile pe rod, în a doua jumătate a lunii se face copcitul — adică îndepărtarea rădăcinilor date din butuc. Se poate aplica în această lună în viile pe rod a doua doză de îngrășăminte suplimentare. La vițele pen-

tru struguri timpurii se face legatul coardelor de jos și pe la sfîrșitul lunii se începe recoltarea strugurilor. Legatul coardelor de jos se execută și la restul viilor, lucrare ce se repetă din cînd în cînd în urma furtunilor.

Pășunatul animalelor se va face noaptea, dimineața și seara pe răcoare. În această perioadă se înțarcă miei de la oile din rasa merinos, fătați în primăvară. Se termină monta iepelor și se continuă monta naturală, precum și însămînțările artificiale la vaci.

Stuparii recoltează mierea. Se deschid mult urdinișele, se topesc sagurii care nu sînt bune; se continuă stupăritul pastoral, transportîndu-se familiile de albine în lanurile de floarea soarelui sau pe locurile semănate cu pepeni.

Cositul lucernei și al trifoiului se apropie de sfîrșit. Se continuă cositul fînăturilor na-

turale (momentul cel mai potrivit de recoltare este atunci cînd ierburile cele mai numeroase ca ovăsciorul, păiușul de livadă dau în spic). Finul de lucernă și trifoi ca și cel obținut de pe fînțele naturale se usucă pe capre sau prepelege. În regiunile unde ploile im-

pedică uscarea lucernei și a trifoiului, aceste plante se insilozează în amestec cu melasă sau tăieți de sfeclă, sau se tratează cu substanțele chimice ce le vor recomanda zootehnicienii.

După recoltarea pătoaselor, se poate trece la însămînțarea plantelor de nutreț: porumb, iarbă de Sudan, mazăricea de primăvară, etc. După recoltarea cerealelor, terenul trebuie arat imediat la 18-20 cm. adîncime, grăpat și însămînțat cu plantele de nutreț arătate mai sus.

Se fac pregătiri în vederea însilozării (murării) nutrețurilor.

DELTA — INIMA DUNĂRII

Am trăit în Delta, inima Dunării, bătrînul fluviu, singurul din Europa care curge de la apus spre răsărit. Am mers în negre lotci pescărești pe apă, prin pădurile sale de stuf, am trecut prin cele mai frumoase grădini. Am zăbovit la rădăcina bătrînelor sălcii care-și scaldau pletele în apa limpede a bălții. Pe deasupra-ne luncau lin pe cer, cocorii, stolurile negre de cormorani, caravanele albe de lebede. Pluteau în tăcerea nesfîrșită a bălții, ca într-o lume îndepărtată dintr-o altă vîrstă a pămîntului.

De jur împrejur se vedea un imens ocean de ceață de la hotarul căruia răsărea soarele.

Aceste pămînturi ascund o istorie străveche; la fiecare pas se găsesc urmele unei civilizații care a existat cu mii de ani înaintea epocii noastre. Cetăți întărite, orașe, temple, monumente de artă s-au înălțat și s-au prăbușit pe acest pămînt.

Negustorii fenicieni, prinții și piraiții mărilor, înfruntau marea cu navele lor de lemn și intrau pe gurile Dunării de unde le zmulgeau băstinașilor grînele, mierea și aurul. Grecii din Asia Mică au venit și ei spre această lume de bogății. Alexandru cel Mare a trecut Dunărea cu războinici săi, să

Reportaj de Mihai Gavril

o cucerească. Prădănicii cuceritori romani s-au înstăpînit peste așezările băstinașilor și au înălțat de teama lor numeroase cetăți. Turcii jefuiau sute de ani poporul. Decenii de-a rîndul, burghezia și moșierimea au prădat acest pămînt, care însemna pentru ei o „lume de bogăție și desfătări” ținînd oamenii muncii în cazna înfricoșătoare a neștiinței și sărăciei.

...Toate acestea au rămas însă departe, în balade sau în amintiri. Marea Revoluție din Octombrie și-a împrăștiat și neste acest pămînt strălu-

a mării, apoi am tras la ramele mahunei, urmărind un puhoi de scrumbii albastre. Amîndoi am legat de mahună, cu o frînghie, un morun uriaș rătăcit în ochiurile italianului și care încerca să fugă. Infuriat, ne-a tras după el în larg. Dar l-am învins, aducîndu-l viu la mal. Seara, în împărăția înaltă a stufului, la un foc, am cîntat cu pescarii cîntece vechi, apoi ne-am dus în cabană să jucăm o partidă de șah.

Zile în șir, am cutreierat aceste locuri de basm. Am lunecat cu lotca

sub coroane, plutea în zbor rotat vulturii pleșuvi. Această pădure de stejari e o neîntrecută podoabă a naturii, ivită aici de veacuri. Nimeni nu a aflat pînă astăzi cum a ajuns stejarul din locul său de baștină, aici pe tărîmul mării.

...Am trecut, printr-o ploaie ce părea că nu se mai sfîrșește, dealui Carabair spre Sarinasuf. Sarinasuf în limba turcă înseamnă sare și stuf. Pe locurile Sarinasufului se înălța în vremele de demult, atunci cînd lacul Razelm nu era un lac ci un golf marin, portul Halmiris, denumit de unii învățați, Stoma și vestit încă din secolul al VI-lea înaintea epocii noastre. Astăzi, pe locul vechilor ruine au crescut noi așezări. La Sarinasuf se dezvoltă o puternică gospodărie de stat. Noaptea, pe ulițele satului ard „lămpile lui Ilici”. În remizele gospodăriei stau înșirate combine și tractoare moderne.

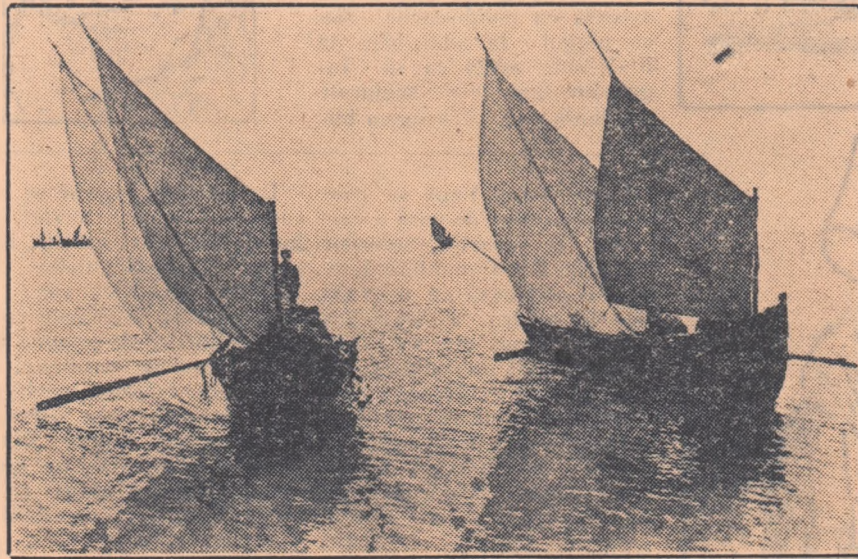
Afară ploua, iar tînărul tătar negricios și scund, Salami Gafar, își curăța combina. Cu ea va seca aurul spicelor grele ce se învîlură în vînt ca o mare.

În comuna Horia, în urmă cu cîteva zile de a ajunge noi, luase ființă o întovărire agricolă. Zeci de țărani muncitori își adunaseră pămînturile laolaltă. Vestea ne-a bucurat odată cu minunata descoperire pe care am aflat-o aici nu mult după aceea.

...Într-o primăvară, cu ani în urmă, la Horia, plugul unui țaran muncitor s-a înțepenit în brazdă. Omul îndemna boii, îi bătea, dar plugul nu-l putea clinti din loc. „Ce o fi? Poate o cormoară” — și-a spus omul. Plugul se opintise într-un bolovan lung, greoi. Scoase bolovanul din brazdă, îl puse pe tăpșan, apoi privi lung la el. Era un chip de om tăiat în piatră. Era chipul străvechiului erou Hercules, ținînd pe umăr blana unui leu groaznic, pe care-l ucisese, iar într-o mînă dăruia primit pentru faptele lui de vitejie.

Pînă nu de mult, pe acest legendar pămînt din care a fost scos chipul de piatră al eroului Hercules, domneau stuful, ținării, mlaștina. Astăzi, pe mii de hectare se întinde un pămînt roditor.

Muncind înfrățiți, locuitorii acestui minunat colț al patriei, au transformat mlaștinile din vechiul sat Prislav pe numele de azi Ada Marinescu, într-un pămînt de aur. Acolo unde creș-

Frumoasa este viața de azi a pescarilor. După o zi de muncă se întorc spre tărîm cu pinzele întinse, cîntînd de veselie.

In fotografie: pescarii de pe lacul Razelm vin pe înserat de la pescuit.

cirea nepieritoare. Infrățiți pentru aceeași cauză, urmașii străvechilor locuitori de la gurile Dunării: romini, ucraineni, ruși, tătari, turci, greci, își clădesc o viață nouă.

...La Ciotica, într-o dimineață de început de primăvară, am ieșit în larg cu pescarul Alexei Ciucovschi, (om tare îndrăgostit de poezie, sub perina căruia, în cabană, am găsit și o carte cu versuri), să speriem cormoranii ce dădeau tircoale la țaliene.

Ne-am înviorat pe fețe cu apa rece

pe întinderea strălucitoare a apelor, noaptea poposind prin satele și așezările de pescari înșirate pe grinduri și pe tărîmul mării. Am fost pe plaurii (insule plutitoare) unde trăiesc cete de mistreți și lupi, unde herminele, vidra și nurcile își au oulucșul. Coloniile de pelicani și ibiși, lebedele din lacul Lumina ne-au fermecat. Am văzut pădurea de stejari de la Letea, pe malul mării, crescută în mijlocul duinelor de nisip. Deasupra bătrînilor stejari încolăciți de liane pînă sus

SĂ SE ȘTIE

Eugen Frunză

Laureat al Premiului de Stat

*Cît despre soarta noastră
Nu stăm noi la tocmeală!
O spunem, să se știe —
Spre bună rînduială.*

*Din ce-am ales, nici dracul
Nu ne mai scoate, nime'.
Nici domni de peste ape,
Nici altă-ntunecime.*

*Că-n plopi — la ei — cresc pere
Și-n șanțuri cozonacii?...
S-o spună cui îi crede, —
Plesni-i-ar coada vacii!*

*Că prea ne-am pus pe muncă
Și munca n-i mindrie?
Mă rog — e gustul nostru!
Și-almînteri n-o să fie.*

*Ne place fruntea-n soare
Să ne-o purtăm? Și dacă!
Ne place libertatea?
Păi cum! să nu ne placă?*

*Doar știm noi — ce mai vorbă!
Și gustul altor vremuri,
Cînd stam cu fruntea-n țărna
Umflați de știr și zemuri...*

*Cînd bici primeam drept plată
Și gloanțe — să ne-mproaște;
Cînd ne mureau copiii
Nainte de-a se naște...*

*Noi n-am uitat nimica —
Noi ținem bine mînt —
Și măsurăm lumina
Cu bezna dinainte.*

*Și-aprindem foc năpraznic
Și plămădim oțelul;
Și sorii smulși din valuri
Ne luminează felul.*

*Și-n felină, cinci brazde
De-odată, taie plugul...
A noastră dacă-i truda,
E-al nostru și belșugul!*

*Așa ne place nouă,
Să ne cîntim otaltă;
Să cucerim în viață
Cînstirea cea mai naltă...*

*Cît despre soarta noastră
Nu stăm noi la tocmeală!
O spunem, să se știe —
Spre bună rînduială.*

Învățăta și Bătrîniile

de Ioachim Botez

Pitulat după o coastă de pădure, satul Cutuș e mai degrabă un cătun; căci de toate, nu-s acolo decît vreo sută de familii. De aici, printre măguri golașe, drumul de țară duce către comuna Crizbav, și de acolo spre Orașul Stalin. Oamenii din Cutuș sînt din cel smolți la chip despre care vreme îndelungată, de cînd cu stăpînirile celor care dădeau fetelor lor de zestre suflute de țigani, au umblat fel de fel de snoave pe cît de nesărate, pe atît de neomenoase. Una povestește cum tatăl și cu dănciucul urcîndu-se într-un copac, craca s-a rupt, omul a căzut peste copil, l-a omorît, dar a dat slavă pentru așa așternut neașteptat. Și cite și cite...

Dar iată că gospodarii harnici din Cutuș nu fac așa. Ei aduc de la pădure nuiete, lemn de tisă, fac tîrnuri, copăi, linguri, își muncesc ogoarele și se duc și la școală. Cum și ce fel, au încropit una. Acolo, încă din toamna anului ce a trecut, au venit de la Crizbav învățătorii Ion Dinu, Arnold Therss, Elisabeta Biro, au făcut catagrafice oamenilor mai fără știință de carte, le-au adus toate cele trebuincioase pentru învățătura cititului și socotitului, și acum treaba merge strună. La început, mai greu. O dată cu snoavele nesărate, s-a isprăvit și cu zicala cum că e greu să faci calul bătrîn să meargă în bustru. Întrebați-i pe elevii trecuți de ani, Vasile Coșcodar, Ana Bondoc și alții... Nu mai pun degetul cel mare drept iscălitură pe cele țidule și nu mai țin

socoteala creștînd răboaje. Acum cîlesc și cărți.

În cătunul cutușenilor din coasta pădurii s-a ținut, nu de mult, un examen de absolvire. Era într-o duminică. Toți elevii au venit în păr și care mai de care se silea să-și arate puterile mîngîind cu graiul dulceața slovei ca pe-o lingură de tisă albă și fără zgrunțuri cînd o duci la buza. Era în încăperea școlarilor trecuți de ani, bucurie mare. Căpătau toți însemnări bune pe răboajele dascălilor de la Crizbav. Dar mai mare veselie era prin copacii și pe gardul din jurul ogrăzii: școlarii cei mici priveau și trîncăneau ca niște cofofene oacheșe. Se bucurau de bucuria celor scăpați din robia întunerecului. Și iată că lese Vasile Coșcodar care l-a întrecut pe toți la cetit și socotit. Oamenii din ogradă, grămadă pe el:

— Cum o mîrs igzaminu măi Vășii?...

Înălțînd din sprincene, cu pieptul umflat cît niște foale, Vasile Coșcodar zice: Să mai spuie careva că-s analfabet, că gaia-l mîncă, și sbreanțul!...

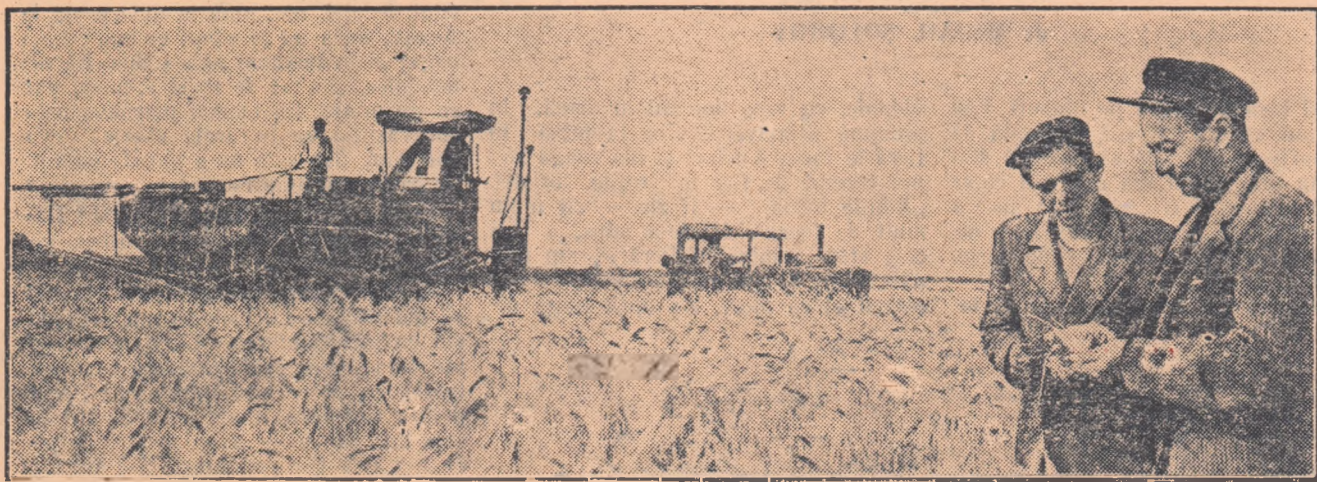
Așa e, bade Vășii. Nu mai e ca pe vremea cînd învățam la școală o poezie despre un copil îndărătnic și lenes care zice: „Nu vreau să-nvăț carte, vreau să fiu cioban”.

Acum și bătrîniile ținîți sub obroc altădată de nesaful boieresc, se dezrobesc din lanțurile întunericului și merg pe drumuri noi, călăuziți de lumina cărții.

La cherhanaua din Jurilofca pescarii au obținut azi o producție bogată de pește. Fotografia o arată cu prisosință.

teau rogozul țepos și trestia, cresc astăzi livezi de meri și gutui. Plopii canadieni își leagă frunza lor de argint, iar țerburile împrăstie mireasma mierii. Canalele de irigație își sură cîntecul de ape peste cîmpurile fertile. Oamenii transformă împărăția stufului și a mlaștinii într-o împărăție a belșugului, într-o grădină ca un soare în alba zi. Legendarul pămînt al Deltei întinereste.

In raioanele sudice ale U.R.S.S. a început recoltarea culturilor cerealiere. In R.S.S. Azerbaidjan, pe ogoarele colhozurilor au ieșit combinele. Fotografia noastră înfățișează pe K. Pzaev, președintele colhozului „Kaganovici” (dreapta) și combinerul I. Riabkov, de la stațiunea de mașini și tractoare Stalin, pe ogor în timpul muncilor de recoltare.

Au ieșit combinele pe lanuri

Bogate și întinse sînt ogoarele colhozurilor din regiunea Astrahanului.

Sub razele soarelui dogoritor, holdele aurii de grâu foșnesc unduite de vînt, legănîndu-și spicele grele, vestitoare de bunăstare și belșug.

Dis-de-dimineață, cînd pălesc ultimele stele, cînd norii alburii se destramă minajii de vînt, șiruri de combine se îndreaptă spre ogoare. E ceva mareț în lunecarea lor, în huruitul motoarelor! E zvonul marii bătălii pentru o viață luminoasă și fericită! Se aude

rîsul oamenilor, glume, cîntece pline de voce bună.

Pe ogoarele deservite de stațiunea de mașini și tractoare Kamizeak muncile de recoltare sînt în toi. Combinerii strîng o recoltă bogată de grâu de toamnă.

În colhozul „Krupskaia” munca pe ogoare nu conținește nici ziua, nici noaptea. Ducîndu-și angajamentul la îndeplinire, combinerii L. Korotkov și V. Saveliev luptă pentru strîngerea unei recolte bogate. În primele zile ei

au strîns de pe fiecare hectar 2.080 kg. grâu. Acesta e însă numai începutul.

Pe combinele lor, combinerii pornesc zilnic să secere lanul mătășos, stăpîniți de un singur gînd, de o singură pornire: „Să strîngem o recoltă îmbelșugată!”

Bogate și întinse sînt ogoarele colhozurilor din regiunea Astrahanului! Sînt tot atît de bogate și de frumoase ca și sufletele oamenilor care pornesc pe combinele lor în zorii zilei, cînd norii alburii se destramă pe cer, minajii de vîntul dimineții!

PRIETENIE

de Vladimir Iablocov

Lingă Hailar, în casa bătrînească,
Îmbujorat la față ca un mac,
Ținînd în mină ceașca chinezească
Gusta din ceai fierbinte — un cazac.

Frăția e mai tare decît toate!
Cazacu-ntreg pămîntul ocoli
Și la un ceai, întocmai ca pe-un frate
Acasă l-a poftit chinezul Li.

Izbindă!... Pacel!... Zile însorite...
Și steagul purpuriu desfășurat!...
Ați înțeles că cele povestite
În patruzeci și cinci s-au întîmplat!

Și sînd la despărțire mină-n mină,
S-a raza blindă-a soarelui de mai,
Cazacul îl pofti pe Li să vină
La dînsul în Kuban — să bea un ceai.

Și iată azi, scîldat de-același soare,
Cazacul stă cu chipul luminos:
Cu delegații Chinei muncitoare
Sosi și Li în stepă — în colhoz.

Pe masă bunătați nenumărate
Și oaspeții ciocnesc cite-un pahar,
Cazacul spune: „Da, avem de toate,
Prietenia-i jără de hotar!”

Un singur gînd pe toți ne-nsusfește,
Același dor pe toți ne-a înfrățit;
Vrem să clădim prin muncă, voinicește,
Vrem pacea — ca o stîncă de granit!”

Ca înțeles lui Li, cazacu-i spune:
„Recolta-i minunată-n acest an!
Știi... Ceaiul dă recolte foarte bune
Să guști acum și ceaiul din Kuban!”

Departa de Hailar, scîldat de soare,
În stepă, pe-un meleag îndepărtat,
Chinezul Li cu fața zîmbitoare
Din ceașcă gustă-un ceai înmiresmat!

În romînește
de M. DJENTEMIROV

Producții mari de lapte

Colhozurile din regiunea Crimeia și-au luat angajamentul să dubleze într-un termen scurt producția de lapte, să obțină de la fiecare vacă în medie pînă la 3.000 kg. lapte anual. Angajamentul acesta poate fi dus la îndeplinire dacă în toate colhozurile va fi introdus sistemul de întreținere a vacilor la pășunatul în tabere de cîmp.

În perioada de pășunat, baza de nutreț trebuie să fie organizată în așa fel încît vitele să fie permanent asigurate cu nutreț verde din primăvara timpurie și pînă toamna tîrziu. Lucrul acesta colhozurile îl obțin prin introducerea conveierului verde care prevede nu numai obținerea nutrețului de pe urma semănării diferitelor culturi, ci și o pricepută folosire a ierburilor pe izlazuri.

Dînd vitelor totdeauna nutreț verde, cantitatea anuală de lapte poate fi dublată. Așa, de pildă, în sovhozul „Tinăra gardă” din raionul Azov, cantitatea de lapte obținută de la o vacă a crescut într-un an de zile de la 2.234 kg. la 4.734 kg.

Pentru întreținerea vitelor la pășunatul în tabere de cîmp se construiesc șoproane speciale de vară. Ca hrană sînt folosite ierburile vivace, secara și ierburile crescute după cositul finului și a secarei.

Anul acesta au fost considerabil lărgite semănăturile de porumb furajer. În colhozurile regiunii Crimeia, în scopul acesta au fost semăntate mai mult de 42.000 hectare.

Hrănind vitele cu nutreț verde și în special cu porumb, se poate obține repede mărirea productivității lor în perioada de vară.

De asemeni, o condiție importantă a organizării îngrijirii vitelor este alegerea locului și a amenajării taberei. În colhozuri, taberele se construiesc pe sectoarele ferite de umezeală, în apropierea izvoarelor și departe de drumurile de țară.

Sistemul de întreținere a vacilor la pășunatul în tabere de cîmp este o condiție extrem de importantă pentru mărirea cantității de lapte obținută de la fiecare vacă.

A. SAVINOV și P. LUNZEVICI
zootehnicieni

De la 4.000 la 61.000 kg. cartofi la hectar

Adeseori îmi aduc aminte cum am stat într-o seară de vorbă cu bătrînul meu tată. Pe vremea aceea colhozul nostru obținea recolte foarte slabe de cartofi. Strîngeam cel muț 4.000 kg. cartofi de pe hectar.

„Neapărat, neapărat, trebuie să strîngem în colhozul nostru o recoltă bogată de cartofi”... Cuvintele acestea ale tatălui meu m-au pus pe gînduri. Ce ar fi dacă aș aduna echipa de fete și am încerca?

Mi-aduc aminte cîtă muncă am depus în primul an! Pămîntul nisipos avea nevoie de multe îngurășăminte. Aduceam pe cîmp bălegar de la ferma colhozului, strîngeam din cîrte cenușă și gunoi de păsări. Ne duceam și la Krasno-Ufîmsk la o depărtare de 5 km. de satul nostru și aduceam de acolo cenușă cu căruțele. Din primăvară pînă în toamnă îngrijeam cu dragoste culturile de cartofi.

Și iată că atunci cînd am strîns re-

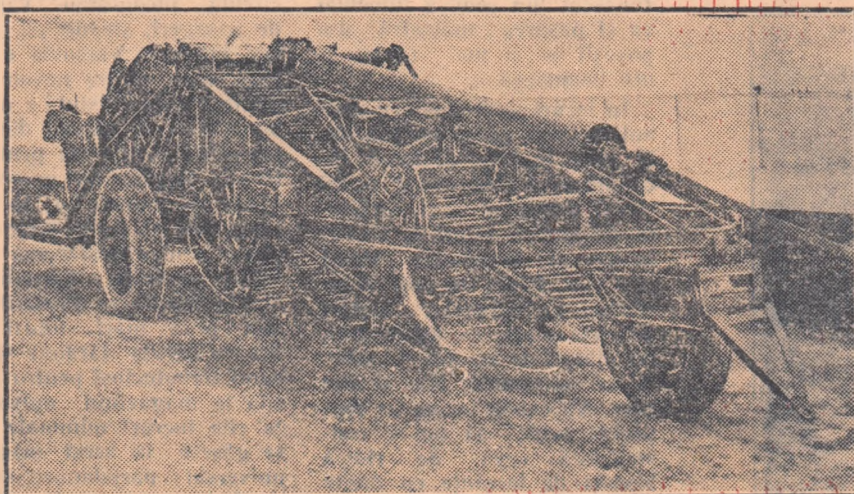
colta de cartofi, nu ne venea să ne credem ochilor. De pe o suprafață de 3 hectare am obținut cite 52.400 kg. cartofi de pe fiecare hectar! Satul nostru nu strînsese niciodată pînă atunci o asemenea recoltă. În echipa noastră au venit oameni noi, cîmpul de cartofi s-a mărit. Din an în an recolta creștea. Am ajuns să obținem de pe o suprafață de 8 hectare cite 61.000 kg. de pe fiecare hectar.

Partidul a trasat sarcina mării producției de cartofi. Sînt sigură că este o sarcină pe care o vom îndeplini cu cîinste.

Și acum să ne gîndim: ce rezultate minunate vom obține folosind metoda cuiburilor în pătrat și mecanizînd prelucrarea solului!

OLGA CESNOKOVA

Eroa al Muncii Socialiste
colhoznică în artelul agricol Kirov,
regiunea Sverdlovsk

Combina KOK-2 este o nouă mașină pentru recoltarea cartofului. Această combină este pusă în funcțiune de către tractorul DT-54 și este deservită de un tractorist, un mecanic și trei muncitori.

Oile aduc venituri mari colhozurilor

În R.S.S. Kirghiză tînsul oilor este pe terminate. Cantitatea de lînă obținută de la fiecare oaie este în medie cu 320—350 grame mai mare decît cea obținută anul trecut. 60 de colhozuri au îndeplinit planul anual de livrare a lînei numai din tînsul de primăvară.

Gospodăriile care și-au îndeplinit planul de livrare, vînd acum statului lînă obținută peste plan. Astfel, colhozul Kirov din raionul Keminsk a vîndut statului lînă pentru care a primit suma de 1 milion ruble. Artelele din regiunile Frunze și Djalal-Abad au depășit cu peste o treime planul de vînzare pe o jumătate de an.

Tărâmintă deștețelărit

(Urmare din numărul trecut)

Davidov ar fi vrut să rămână cit mai curînd de unul singur, să se gîndească la toate cele auzite din gura lui Șali, dar discuția în legătură cu uciderea Hoprovilor nu era terminată și el îl urmă pe fierarul care mergea cu pasul său greoi și legănat, întocmai ca un urs. Davidov socoti că nu-i frumos să tacă în tot timpul drumului, de aceea întrebă:

— Ce familie ai, Sidorovici?
— Eu și cu baba mea surdă, asta-i toată familia mea.
— Copii n-ai avut?

— În tinerețe am avut doi, dar nu le-a fost dat să trăiască pe lumea asta, au murit. Iar pe cel de al treilea, l-a născut muierea mort, sărăcuțul de el, și de atunci niciodată n-a mai rămas grea. Era tină, sănătoasă, dar s-a ales cu meteahna asta și — basta! Cîte n-am făcut, cit nu ne-am străduit, geaba însă. Muierea în anii aceia s-a dus pe jos la Kiev, la lavră, să-l roage pe Dumnezeu să-i trimită un copil. Nici asta n-a ajutat. Înainte de a pleca i-am zis: „Adu-mi barem de acolo un pui de hohol în poală” — Șali chicoti o clipă, apoi încheie:

— M-a făcut ea diavol negru, s-a rugat la icoane și s-a dus. Din primăvară pînă în toamnă a tot umblat, dar fără rost. De atunci am început eu să cresc tot soiul de orfani, să-i învăț meșteșugul de fierar. Tare mi-s dragi copiii, nu mi-a dat însă domnul să mă bucur de-ai mei. Așa se întîmplă, flăcăule...

În căsuța curățică era pe jumătate întuneric, liniște și răcoare. Prin crăpăturile obloanelor trase se strecura o lumină gălbuie. Podelele abia spălate miroseau a cimbru și parca a pelin. Șali aduse el singur din pivniță o strachină aburită de lapte, puse pe masă două căni, oftă:

— Gospodina mea e în deplasare la livadă. Nici nu-i pasă de căldură holerăi ăsteia bătrîne. Și cum ai spus, întrebă ce fel de dovezi am? Am să-ți spun ca s-o știi: dimineață, cînd le-au venit de hac Hoprovilor m-am dus eu să văd ucișii, că de, răposta muiere a lui Hoprov, oricum, era cumătra mea.

În casă însă nu lăseau pe nimeni. Văd milițianul că stă la ușă, așteaptă să vină anchetatorul. Am stat ce-am stat și eu în prag, cînd mă uit, văd chiar acolo pe prag — o urmă care mi-era cunoscută... Pe prag nu călcăse nimeni, doar o sigură urmă — deoparte, lingă balustradă.

— Prin ce ț-a părut cunoscută?

viduale, cu vreo doi ani în urmă, în preajma primăverii, vine la mine în fierărie Iacov Luchici și mă roagă să-i pui cercuri de fier la roțile briștei. „Adu-le încoa, — îi zic — cit n-am mult de lucru”. Mi le-a adus, a stat ce-a stat la mine în fierărie, am mai pălăvrăgit despre una, despre alta. S-a indicat el să plece, s-a oprit lingă ni-

trebă Davidov cu interes.

— Prin potcoava de pe toc. O urmă proaspătă, lăsată noaptea, ca o pecete. Și potcoava cunoscută... Asemenea potcoave, parca, nimeni din sat nu poartă la cizme, afară de un singur om. Și nu puteam eu să mă-nșel nici în ruptul capului, pentru că erau din potcoavele pe care le pun eu.

Davidov puse nerăbdător, pe masă cana în care mai rămăsese lapte.

— Nu înțeleg. Vorbește mai limpede.

— Nici n-ai ce înțelege aici, flăcăule. Încă pe vremea gospodăriilor indi-

covală. Și-l vedeam că se interesează de toate fiarele vechi, le scotocește. Trebuie să știi că aveam acolo zvirlite tot felul de vechituri și de rable. A găsit el două potcoave vechi de la niște ghete englezești, care cuprindeau tot tocul, — încă din vremea războiului civil se tăvăleau la mine — și-mi spuse: „Sidorovici, o să iau de la tine potcoavele ăstea, ca să le bat la tocuri. Precum se vede îmbătrînesc, apăș mai mult pe călcii, nu prididesc să bat tocurile la cizme și la ghete”. Îi spun atunci: „Ia-le, unui om bun nu-ți pare rău să-i dai o nimica toată, Luchici.

Sînt de oțel, nici pînă la moarte nu le tocești, dacă nu le pierzi cumva”. Le-a băgat el în buzunar și s-a dus. El, bineînțeles, a uitat de toate acestea, dar eu țin minte. Ei, tocmai potcoava asta am văzut-o eu în urma aceea... Nu știu cum, dar asta mi-a dat de bănuț. Ce caută, mă gîndesc, urma asta aici?

— Ei, și mai departe? îl grăbi Davidov pe povestitorul care vorbea tă-răgănat.

— Mai departe mă gîndesc: „Ia hai să mă văd cu Luchici, să mă uit cum stă cu încălțămîntea”. L-am căutat cu tot dinadinsul, prefăcîndu-mă că am treabă cu el — să-l întreb de fierul pentru brăzdare, m-am uitat la picioarele lui, iar el — avea pîslari în picioare! Era ger pe atunci. Și-l întreb: „Ai văzut Luchici ucișii?” „Nu — zice — nu pot suferi să văd morți și mai cu seamă uciși. Nu mă rabdă inima — zice — să văd așa ceva, totuși o să trebuiască să mă duc acolo”. Și iar îl întreb printre altele: „De mult, adicătelea, l-ai văzut pe răposatul?” „Da, cam de mulțisor — zice — încă săptămîna trecută. Iaca — zice — ce ticăloși trăiesc în mijlocul nostru! I-au luat viața unui viteaz ca ăsta și pentru ce — nu se știe. Era un om liniștit, de cînd e el n-a făcut rău nimănu. Usca-li-s-ar miinile, blestemații!”

Simțeam că fierb de mînie! El spunea vorbele ăstea de iudă, iar mie mi tremurau genunchii și mă gîndeam în sinea mea: „Sigur, tu, cîine ce ești, ai fost acolo noaptea și dacă nu tu singur l-ai măcelărit pe Hoprov, ai adus cu tine pe cineva care are mina ușoară”. Nu l-am lăsat însă să bănuiască ceva și cu asta ne-am despărțit. Dar gîndul de a controla urmele lui mi s-a înfipt în cap ca o cala în potcoavă. A pierdut el ori nu darul meu de pe cizme? Am așteptat vreo două săptămîni pînă cînd o să iasă din pîslari și o să se încălțe cu cizme. Odată, s-a încălzit, zăpada s-a topit puțin și eu am lăsat lucrul în fierărie și m-am dus dinadins la conducere. Luchici era acolo. Și în cizme! După o bucată de vreme a ieșit în curte. Eu — după el. A cotit de pe cărăruie, s-a dus spre hambar. M-am uitat la urmele lui. Se întipăreau potcoavele mele, n-au căzut în doi ani de zile!

(Va urma)

Încă din toamnă varșovlenii au pornit să se pregătească de primirea oaspeților la al V-lea Festival Mondial al Tineretului. Zidarii s-au angajat să predea înainte de termen multe clădiri noi. Iar locuitorii să elibereze cite o in-

Varșovia se pregătește să-și primească oaspeții

căpere două de familie pentru găzduirea tinerilor de peste mări și țări.

Nu este chiar atît de ușor să pregătești odăi pentru zece de mii de oameni la Varșovia. Orașul abia se construiește. Hitleriștii în retragere au distrus capitala Poloniei casă cu casă. Foarte puține clădiri mai stăteau întregi atunci cînd în ianuarie 1945 orașul a fost eliberat de Armata Sovietică. Cartiere

de Mihai Novicov

întregi fuseseră transformate în grămezi de moloz.

În Polonia sînt multe orașe mari și frumoase care au suferit mult mai puțin. Guvernul republicii s-ar putea instala în oricare din ele. Dar poporul n-a vrut s-o admită. El a hotărît că-și va reface capitala iubită. Și Varșovia a renăscut din cenușă întocmai ca și pasărea măiastră din povești — și mai tină și mai frumoasă.

În locuri unde doar cu zece ani în urmă nu se înălțau decît ruini înegrite de funul incendiilor, se construiesc astăzi străzi drepte și largi, străjuite din ambele laturi de clădiri înalte și luminoase. Ruini mai sînt. Peste tot poți să întîlnești în Varșovia, alături de case mari, — dărîmături, iar alături de acestea — schele: se construiesc alte și alte case. Nu există locșor în Varșovia unde să nu se construiască ceva. Se ridică blocuri de locuințe cu multe etaje, clădirile masive ale ministerelor, teatre, școli, magazine, fabrici, monumente publice. Un anume loc, denumit „orașul vechi”, a fost

Note de drum

reconstruit așa cum fusese înainte, cu străzi mici și înguste, case lipite strîns una de alta, porți masive de lemn cu zugrăveli și clopote la intrare. Venind aici, copiii Varșoviei află cum au trăit strămoșii lor.

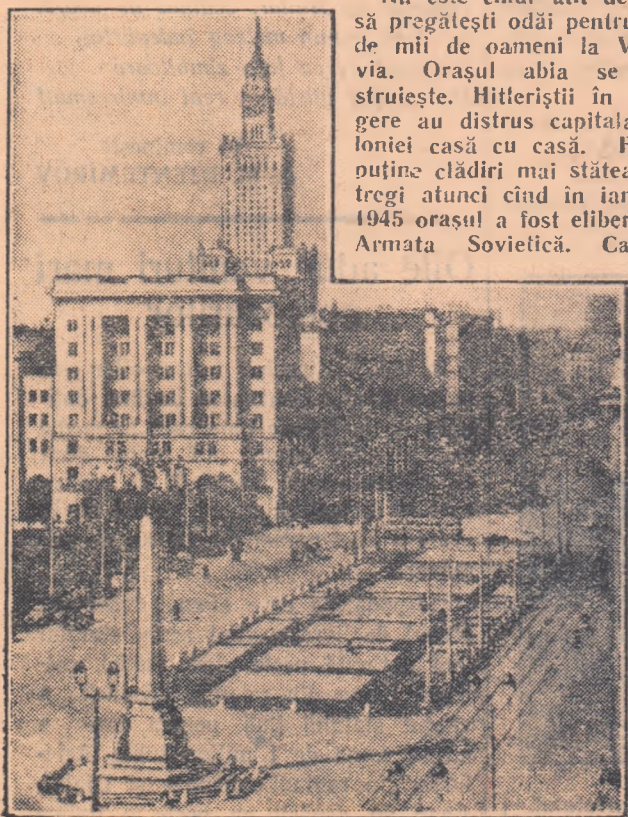
Prin mijlocul Varșovei curge Vistula — un rîu mare și frumos. Hitleriștii distruseră toate podurile de peste Vistula. Puterea populară le-a reconstruit. Pe Vistula circulă încontinuu vapoare de pasageri, șlepură cu diferite mărfuri. Varșovia e un oraș mare și are nevoie de multe bucate. Vistula e o cale bună pe care țărani din împrejurimi o folosesc pentru a trimite fraților lor muncitori, roade ale muncii lor. În Varșovia sînt și multe piețe spațioase pentru desfacerea mărfurilor agricole. Țărani vin aici în fiecare zi. Prețurile nu sînt prea mari, totuși din fiecare căruță țăranul scoate banii trebuincioși pentru o vizită în magazinul universal. Și cite lucruri minunate nu se găsesc în acest magazin universal: porțelanuri, sticlărie, haine, aparate de radio și alte aparate electrice, biciclete, jucării, articole de menaj, stufe, încălțăminte. În Varșovia se ridică în

toată mărția sa Palatul Culturii — o clădire uriașă de 32 etaje — semn al ajutorului dat poporului polonez de marele popor sovietic. Palatul Culturii e ca un far ce luminează departe, în toate părțile. La 22 iulie 1955, cînd Polonia va sărbători a 11-a aniversare a libertății sale, se va deschide și Palatul Culturii, cu mai multe teatre, săli de bibliotecă, săli de sport, săli ale tineretului și pionierilor, sediul Academiei și multe altele.

Sînt multe parcuri în Varșovia. Aici plouă des, iar clima e mai rece. De aceea, iarba e strălucitor de verde. Pe iarbă zburdă copiii, pe aleile parcurilor se plimbă tinerii îndrăgostiți. Peste tot, pe străzi, pe poduri, în parcuri și în afara orașului tineretul se pregătește de Festival. Unul din cele mai bătrîne orașe ale Europei, Varșovia, e și cel mai tinăr, pentru că se reînnoiește în întregime. În august va deveni capitala tineretului lumii.

Totul va fi feerie și sărbătoare. Dar ruinele vor rămîne. Privind aceste ruine, ca și uriașele construcții ale oamenilor liberi, tineretul va jura să ridice o stavilă de netrecut în fața acelor care uneltesc în umbră noi distrugeri.

Tineretul vrea ca tot ce se construiește azi să fie frumos și trainic. Să dureze!

Vedere din Varșovia Piața Constituției. În fund se vede Palatul Culturii, dar făcut de Uniunea Sovietică.

Glasul popoarelor — glasul păcii

In acest sfârșit de iunie, când holdele de griu încep a prinde aur, pe răbojul luptei pentru pace popoarele au făcut două creștături adânci: una pentru împlinirea celor 10 ani de înființare a Organizației Națiunilor Unite, cealaltă pentru Adunarea Mondială de la Helsinki.

La Helsinki, solii a 90 de țări au venit să depună mărturie a uriașei dorințe de pace a popoarelor pământului. Trimiși popoarelor au venit să caute și să afle împreună cele mai bune mijloace care să risipească negura primejdiei războinice și soarele păcii să lumineze spornic viața unei omeniri scăpate de teamă, ferită de urgie.

Invățați din cei mai renumiți, ca președintele Adunării, Frederich Joliot-Curie, muncitori și țărani, activiști sindicali, meseriași și neguțători, preoți și învățători, scriitori și artiști de felurite credințe politice, dar toți, oameni de bine, s-au intrunit ca într-un singur glas, să arate în toate cele patru zări voința de pace a popoarelor. La Helsinki, după cum spune poetul turc Nazim Hikmet — „Fiecare și-a adus în ma. În fiecare din noi trăiește ceva minunat. Noi înălțăm vieții un imn de dragoste”.

Glasul popoarelor care și-au trimis solii la Helsinki a răsunat adinc. Tăria lui arată cit de mult a crescut mișcarea luptătorilor pentru pace, cit de larg este ea astăzi răspândită. Acest glas sprijină temeinic orice

strădanie de pace a oricărui guvern care nu se vrea înhamat la cursa nebunească a războiului. In preajma conferinței celor patru mari puteri, acest glas vine ca un puternic sprijin în lupta pe care Uniunea Sovietică o duce pentru limpezirea situației internaționale, pentru dezlegarea tuturor problemelor pe calea tratativelor, de la egal la egal, — nu de pe așa zisele poziții de forță — pentru colaborarea între toate statele pe drumul păcii, pentru dezarmare, pentru folosirea puterii atomice în scopuri pașnice.

La discuțiile legate de problemele internaționale, a luat parte cu însuflețire și delegația română. Reprezentanții poporului nostru, profesor universitar Lotar Rădăceanu, academicianul profesor M. Ralea și academicianul profesor Ștefan Nicolau au adus contribuții de seamă în probleme atât de importante ca cele privitoare la securitatea europeană și problema Germaniei, dezarmarea și interzicerea armelor atomice.

Din totdeauna dragostea de viață a fost pînă la urmă mai tare decît războiul aducător de moarte și nenorociri. Dar lupta aceasta a stors singele din milioane și milioane de inimi și zăbranicul negru s-a întins asupra lumii întregi. De data aceasta însă omenirea este hotărîtă să nu se mai lase din nou tîrîtă în fioroasa prăpastie a morții.

Destul! — s-a strigat la Helsinki, și de data aceasta mai tare ca niciodată. Atît de tare, încît să se audă și dincolo de ușile blindate, în dosul cărora plănuitorii unui nou război își fac chiverniseli de tarabă pe socoteala omenirii. Și nu se poate ca glasul popoarelor, glasul păcii, să nu fie și al biruinței.

GEORGE IVAȘCU

NOTE POLITICE

Teroare și mizerie în Columbia

Din ordinul guvernului columbian, în regiunea Tolima poliția a izgonit țărani de pe pămînturile lor. Pentru ce? Pentru a construi poligoane, aerodromuri, cazărmi și alte obiective militare. In interesul cui? Desigur că nu în interesul celor trudiți, ci în interesul monopolistilor din S.U.A., care au pus stăpînire pe aproape toată economia Columbiei. Țăranii nemulțumiți, copleșiți de nevoi, s-au răscolat împotriva acestor măsuri. Ca urmare, guvernul reacționar, în frunte cu preșe-

dintele, Rojas Pinilla, a deslăntuit o cruntă teroare. Regiunea Tolima a fost declarată „zonă de operațiuni militare”. Au fost aduse tancuri, avioane, unități militare, cu ordinul de a trage în plin. Curtile marțiale au fost înmulțite. Sute de țărani sînt întemnițați și împușcați. Sate întregi sînt distruse, iar locuitorii strămutați cu forța în alte regiuni.

Pînă și o revistă columbiană „Semna”, recunoaște că răscoalele țăranilor se întîlesc, pentru că poporul suferă de mizerie, foamete și lipsuri. Din 10 țărani, în Columbia, 9 nu au de loc pămînt. Viața țăranului este legată de viața moșiei. Dacă moșierul vinde moșia sau o dă în arendă, țărani dijași trec odată cu pămîntul la noul proprietar. In anul 1954, o sumă de peste 200 milioane de pesos (monedă columbiană) a fost destinată înarmării, în timp ce pentru agricultură s-au alocat doar 18 milioane pesos. Țăranii trăiesc în colibe clădite

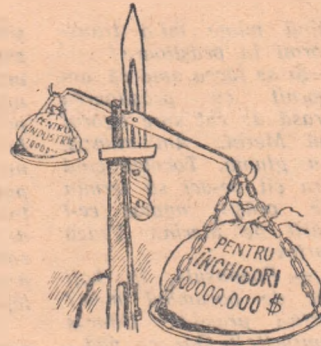
din pietre, bucăți de lemn, cutii. Numeroase boli ca frigurile, lepra, seceră mii de vieți; mulți părinți sînt nevoiți să-și vîndă copiii.

Dacă ținem seama de toate acestea, este oare de mirare de ce s-au răscolat țărani columbieni? Impotriva mizeriei și a teroarei ei luptă cu hotărîre pentru o viață mai bună.

Inchisori în loc de fabrici

Clica lisinmanistă din Coreea de sud a hotărît să construiască noi închisori. Se vede treaba că cele vechi au devenit neîncăpătoare pentru numărul mare de prizonieri: circumirii. Lisinmanistilor li se par prea blinde groaznicile schingiurii la care sînt supuși zecile de mii de oameni nevinovați care zac în temnițe. Frămîntarea lor de căpetenie este de a găsi mijloace de tortură cit mai drăcești. Modelul construcției închisorilor a fost luat din Statele Unite ale Americii. Unde, dacă nu în S.U.A., put-au găsi lisinmanistii model mai bun în această privință?

Tinerilor care fug cu duinul din armată, șomerilor răzvrățiți din lipsă de lucru și mincare, țăranilor nemulțumiți că li se ia pămînt și sînt azvîrlîți pe drumuri, clica lisinmanistă le deschide „larg” porțile închisorilor, ca să intre. Numai în acest an,

în Coreea de sud s-a proiectat lărgirea a 22 închisori și construirea altora noi. Pentru așa numita închisoare „model” din orașul Suwon se vor cheltui 450.000 dolari din fondurile „ajutorului” american.

Deschizînd porțile închiso-

rilor, clica lisinmanistă închide porțile fabricilor. Către sfârșitul lunii martie, mai bine de 70 la sută din totalul întreprinderilor din Coreea de sud și-au încetat lucrul. Acei muncitori mai norocoși care au puțină să lucreze, primesc un salariu cu care pot cumpăra de zece ori mai puțin orez decît înainte. Mii de țărani din sute de sate, alungați de pe pămînturile lor de moșieri și trupele americane, roși de foame și boli, zdrențuiți, bat drumurile în căutare de lucru.

Judecați singuri și spuneți: cum poate fi socotită o circumire care închide fabricile pentru a construi închisori?

Țăranii japonezi își apără pămîntul

Locuitorii japonezi de la poalele muntelui Fujiyama au aflat repede că pe poligonul american vor începe din nou exercițiile militare de artilerie. Bubuiturile nu vor conțeni citeva zile și nopți de-a rîndul...

De aceea, laolaltă, femei, bărbați și copii din satele din împrejurimi au pornit spre poligon. Din fiecare sat se adăugau sute și sute de oameni năpăstuiți, alungați de pe pămînturile unde s-au pripășit americanii care au transformat ogoarele în baze militare. Manifestanții purtau pancarte și strigau lozinci. Pe pancarte se putea citi: „Americani, cărați-vă acasă!”, „Inapoi! — imediat pămîntul.” Un grup de țărani a pătruns pînă la comandamentul trupelor americane, protestînd împotriva măsurilor de rechiziționare a pămîntului în scopuri războinice. Poliția militară americană a încercat să împrăstie pe țărani. Loviturile cu patul puștii, cu baionetele, n-au reușit însă să cîltimească mulțimea. Țăranii au refuzat să părăsească pămîntul lor trudit de veacuri cu sudoare și lacrimi. Americanii au fost siliți să amîne tragerea...

G. F.

O prietenie care întărește forțele păcii

Vreme de două săptămîni Jawaharlal Nehru, primul ministru al Indiei, a vizitat Uniunea Sovietică. Această vizită prietenească pe lângă faptul că duce la întărirea legăturilor dintre cele două țări, are o deosebită însemnătate în viața internațională.

Incununarea acestei vizite prietenești este declarația comună a președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. A. Bulganin, și a primului ministru al Indiei, Jawaharlal Nehru. Cuprînsul acestui document de o deosebită importanță internațională, oglîndește năzuințele spre pace și colaborare ale popoarelor sovietic și indian. Declarația subliniază că prietenia dintre Uniunea Sovietică și India are drept temelie cele cinci principii ale conviețuirii pașnice: respectarea reciprocă a integrității teritoriale și suveranității; neamestec sub nici o formă în treburile interne; neagresiune; egalitate și avantajare reciprocă; conviețuire pașnică. Aceste principii pe care se întemeiază legăturile dintre cele două țări dovedesc în chip limpede că state cu orînduiri diferite pot trăi în bună înțelegere.

Declarația înfățișează punctul de vedere comun al șefilor guvernelor celor două state în problemele însemnate ale zilelor noastre. Ei socot că nu mai poate fi îngăduită situația ca R.P. Chineză să nu-și ocupe locul convenit în O.N.U. și că este necesar ca prin mijloace pașnice să fie satisfăcute drepturile poporului chinez asupra Taivanului. Una din problemele principale ale zilelor noastre o constituie ușurarea omenirii de povara grea a înarmărilor. Șefii guvernelor sovietic și indian consideră că în problema dezarmării este nevoie să se treacă la interzicerea fabricării, experimentării și folosirii armelor atomice; reducerea tipurilor celorlalte arme; organizarea unui control internațional riguros.

Prietenia dintre Uniunea Sovietică și India, căreia i se alătură frățietatea Chinei populare, a țărilor democrat-populare și a altor țări iubitoare de pace arată cit de mulți și puternici sînt apărătorii păcii.

De la O SĂPTĂMINĂ la ALTA

Sesiunea sărbătorească de la San Francisco

Lucrările sesiunii sărbătorești de la San Francisco cu prilejul împlinirii a 10 ani de la întemeierea O.N.U., s-au încheiat. Din cuvîntările rostite cu acest prilej de șefii delegațiilor țărilor membre s-a desprins cu putere faptul că ideea păcii și colaborării între popoare stăpînește astăzi întreaga omenire.

Cu un viu interes a fost așteptată și urmărită cuvîntarea șefului delegației sovietice, V. M. Molotov.

V. M. Molotov a arătat că situația apăsătoare care primejduește liniștea popoarelor poate fi înlăturată. Aceasta o dovedesc o seamă de evenimente din ultimii ani. Încetarea focului în Coreea și Indochina, încheierea tratatului de stat cu Austria, normalizarea legăturilor dintre U.R.S.S. și Iugoslavia sînt numai citeva din acțiunile care au însemnat într-o oarecare măsură situația internațională. Așadar politica rezolvării problemelor prin

tratative este calea care va izbăvi omenirea de primejdia războiului. Pe acest drum merge Uniunea Sovietică. Politica ei răspunde de deplin principii Cartei O.N.U.

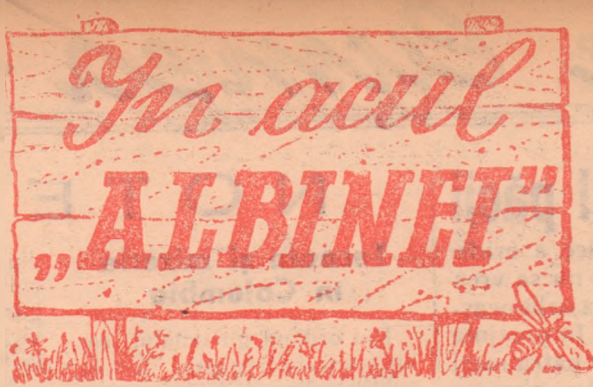
Uniunea Sovietică nu încetează să depună neîncetat noi străduințe spre întărirea păcii. Propunerile prezentate la 10 mai în comisia O.N.U. pentru dezarmare dovedesc că între vorbe și faptele guvernului sovietic este o strînsă legătură. Nu același lucru se poate spune despre politica guvernelor apusene, îndeosebi a imperialiștilor americani, care întretin aștîrea război.

V. M. Molotov a subliniat că în bună măsură O.N.U. și-a îndeplinit rolul său. Nu pot fi trecute însă cu vederea și gravele încălcări ale principiilor Cartei de către un grup de state, în frunte cu S.U.A. In interesul păcii și colaborării între popoare, se impune restabilirea drepturilor R.P. Chineze în O.N.U. și primirea ca membre și a altor țări — printre care și Republica Populară Romînă.

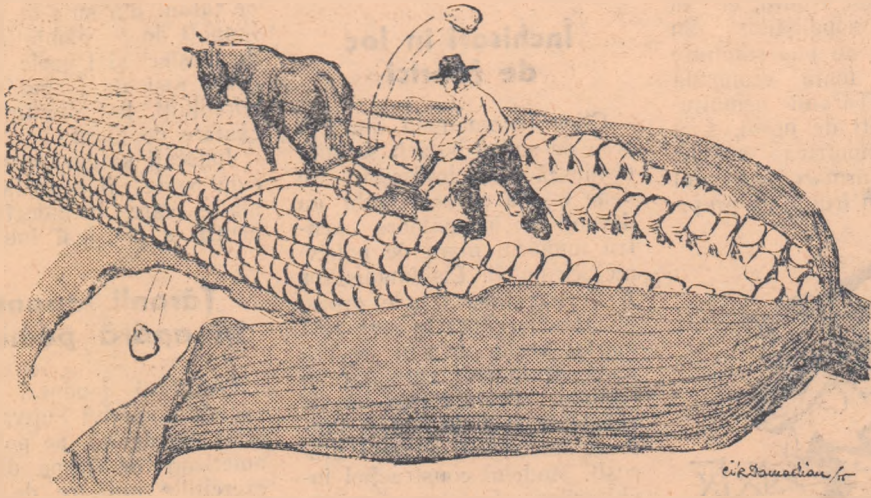
La căminul cultural „Lumina Poporului” din comuna Drăgușeni, raionul Negrești, lipsesc lămpile de iluminat.

Că stă pe firmă scris „Lumină”
Nu am, ce-i drept, nimic de spus;
Dar când văd bezna cu pricina
Eu cred că firma... i-a apus.

T. Grosu
corespondent

Rărișatul este o lucrare dăunătoare prin care se mărește suprafața de pierdere a apei și se taie rădăcinile plantei, micșorând astfel recolta de boabe la hectar.

IATA CE ADUCE RĂRIȘATUL

Scrisorile lui Ilie Poznașu

In comuna Cireșov din raionul Slatina, am ajuns pe înserat. Din una în alta, am aflat aici despre un gospodar pe nume Merin I. Ion, care face printre rindurile de porumb șanșuri, treabă pe care el o numește... prașilă cu rarișă. Așa nu mai merge. Miune trebuie să-i fac o poznă, să-l lecuiască de rarișă. M-am culcat cu gândul la poznă. Da' ce, parcă am dormit! Să aibă Merin parte de rarișă așa cum am avut eu de somn. Toată noaptea m-am zvircolit. Către ziuă am ațipit o leacă și... numai ce se făcea că mă aflam în curtea lui Merin I. Ion. Imi aruncă ochii pe lângă prispă și ce-mi fu dat să văd? Rarișă! O luai în spate și... la fierarul satului m-am oprit. — Frate, zic,

pină miune mi-o transformă în prașitoare!

Și se făcea apoi că am pornit cu prașitoarea trasă de cal spre ogorul lui Merin. Am muncit, nu glumă. Tocmai când era cit pe aci să termin de prașit, numai ce-l zării pe Merin. Venea furios:

— Poznașule, îți bați joc de porumbul meu? Asta-i prașilă? Unde-s șanșurile? Dar ce văd... grindeiul de la rarișă mea! Tu mi-ai furat azi noapte rarișă? Slai că ne răjuim noi...

Ce mai puteam să zic? Mă prinsese cu mița-n sac. Am făcut legământ să-l despăgubesc întreit. Ce-a mai zis el nu mai țin minte. Știu că mai apoi am mers împreună pe ogor să vedem cam ce stricăciuni i-a făcut pra-

șitoarea. Dar când a văzut porumbul, Merin a incremenit. Pe latura unde dăduse el cu rarișă, porumbul era vested-galben. Nici un strop de apă nu intrase la rădăcină, pentru că se scursese toată pe șanșurile făcute de rarișă. În schimb, acolo unde dădusem eu cu prașitoarea, porumbul se lăfăia verde și frumos.

— Et, Merine, cine te-a păgubit, prașitoarea mea, ori rarișă ta?

Ce mi-a răspuns Merin, țărăși nu mai țin minte. Știu doar că om cinstit cu el o noapte întreagă.

Și... m-am trezit... Zi-ceam să mă duc acasă la Merin, să-i povestesc visul, dar nu m-am dus. O să-l citească omul aici și poate m-o chema să mă cinstescă cu adevărat.

Cintece

„Și una și două și nouăzeci și nouă...” e cîntecul preferat al referentului agricol Constantin Rotaru, de la sfatul popular Banca, raionul Birlad. Il cîntă omul și la telefon, cînd transmite situația prașitului. Or fi ele în comună 20 hectare prașite, dar Rotaru e foarte darnic... „Și una și două și nouăzeci și nouă”... „ce sînt astea, tovarășe referent?” întrebă de la raion.

— Hectare de porumb prașite a treia oară — răspunde referentul. Și cîntecul răsuna mai departe. Dacă... minciunile „și una și două și nouăzeci și nouă”, cîntate cu atît talent, ar fi înregistrate pe bandă de magnetofon și cei de la raion ar afla adevărul, ce cîntec ar mai cînta Rotaru? La această întrebare vor răspunde cei în drept.

★

„Mai am un singur dor” cîntă țărani muncitori din comuna Punișor, raionul Gurahonț. Și dorința lor e să asculte la cămin conferințele ce le trimite regulat raionul și pe care Roșu Nicolae, directorul căminului cultural, tot regulat le pune la dosar. S-ar putea însă ca săturindu-se să fie tot cu dorul neîmplinit. Țărani muncitori să-i cînte tovarășului Roșu un cîntec de ducă.

★

„A ruginit... frunza în vîi”... adică nu frunza, ci triorul din comuna Glăvănești, raionul Zeletin. De anul trecut stă în ploaie nereparat. Secerișul a început iar treierișul bate la ușă. Unii locuitori, îngrijorați că n-o să aibă cu ce-și curăți griul, cîntă:

Ah, trior din Glăvănești
Te-aș iubi... ruginit ești.

După corespondențele trimise de Constantin Vitel, M. Hălmăgean.

LEUL ȘI VEVERIȚA

Gheorghe Dima, președintele comitetului executiv al sfatului popular comunal Tinosu, raionul Ploești, a persecutat-o pe tovarăsa Maria Rădulescu, directoarea căminului cultural, pe motivul că aceasta a îndrăznit să-l critice cu prilejul unui program dat de brigada artistică de gitație.

O veche întimplare-mi vine-a minte:
Se spune cum că Leul — președinte
Strigă lighioane or să-și lase treaba baltă
Să se adune toate laolaltă,
Iar el pășind prin crîng și peste luncă
În fața lor veni să dea poruncă:
„De azi încolo, de la mic la mare
Să orificați pe toți fără cruțare!”
Zis și făcut! O veveriță mică
Trecu la critică fățișă, fără frică,
Ba chiar mai mult, știți, nu-i veni prea greu
Să-l critice odată și pe Leu!
Cum s-a-ntîmplat? Aflase fiecare
Că e poflit să vină la serbare.
Știa și Leul că serbarea dată

De veveriță-i chiar organizată.
Și-a fost frumos. Sub cerul plin de stele
Au ascultat un cor de păsărele,
Și multe critici juste-au ascultat,
Atunci a fost și Leul criticat!
A doua zi cu vulpile șirete
Stătea-n birou și scutura din plele:
„Să-i critice pe iepuri cît o vrea
Dar să se-atingă de persoana mea!
Să vină-ncoa, acuș o-nvăț eu minte!
Nu-s iepuroi, ci dîtai președinte!”
Ponniară vulpile cît ai clipi și ia-lă
Că veverița fu adusă-ndată
Și-i spuse Leul: „Ce-ai făcut aseară?
Notează cîrta: o dați acuș afară!
Pleci din pădure chiar acuș! Ascultă!
Ia-ți tîlpășița fără vorbă multă!”

★

Povestea asta e așa cum este!
Nu prea credeam. Ziceam și eu: „poveste!”
Dar nu demult, vă spun, afiai și eu
Că la Tinosu este-așa un Leu!

D. MIHAIL

După o idee din „Molodoi Colhoznic”

Strigături

Drumul nostru-i iac-așa:
Groapă ici, dîmbul colea
Că mergînd tot prin hîrtoape
Fetele mi-s toate șchioape,
Și roțile la cocie
Cum mai țin, doar dracul știe.

Unele cooperative nu asigură mărfurile potrivite sezonului.

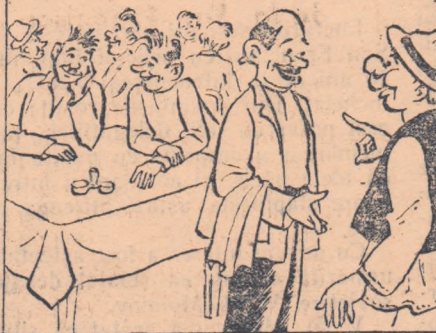
Moș Ardei:

— Coase, seceri, nu ne vin?
Sânii doar și „Petrosin”?

Președintele cooperativei:

— Moșule, te uită bine
Și bocanci sint! Și patine!

Intîmplările lui Moș Ardei

Moș Ardei:

— Alor doi ce stau la masă
De seceriș nu le pasă.
Lasă-mă o clipă doar
Să le fiu eu ospătar.

Președintele:

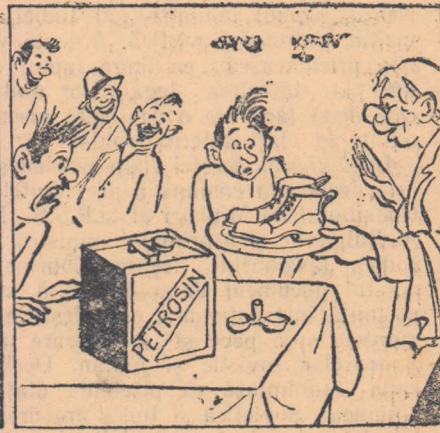
— Fripturi două... vezi mai moi!

Gestionarul:

— Și... un Odobești de soi.

Moș Ardei:

— Vă aduc îndată masa...
(în gînd) Cum mi-ați adus și voi coasă.

Gestionarul:

— Ghețe? Și în loc de vin
Ne-ai adus frate petrosin?

Moș Ardei:

— Vă aduc și eu la masă
Ce-ați adus în loc de coasă!